

ZÁŽITKY ROZVEDENÉHO MUŽE

Ivan Galambica

**ZÁŽITKY
ROZVEDENÉHO MUŽE**

**ZÁŽITKY
ROZVEDENÉHO MUŽE**

Ivan Galambica

slovart

Text © Ivan Galambica, 2020
Editions © Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., 2020
Cover illustration © Jiří Slíva, 2020

ISBN 978-80-7529-621-4

OBSAH

1. VÝKOP	7
2. POJIŠŤOVAČKA	9
3. REKLAMACE	11
4. HOUBIČKY NA NÁDOBÍ	14
5. MULTILEVEL	17
6. SKŘÍŇ	21
7. CHORVATSKO	24
8. SLEPICE	29
9. VÁHA	34
10. PETRA	37
11. FOTBAL	41
12. SOUSEDKA	46
13. HODINA ANGLIČTINY	49
14. SYN	57
15. SEKANÁ S HOŘČICÍ	62
16. TRAMVAJ DO STANICE PROHRA	71
17. DOUČOVÁNÍ	76
18. ROZTOMILÝ VYŽÍRKA	80
19. AUSTRALAN	88
20. BENZÍNKA U DOMAŽLIC	97
21. MARKÉTA A ROMAN	108
22. VÁCLAV A OKSANA	113
23. UPRCHLÍCI, VÍTEJTE	119
24. PROFÍK	124

25. TŘÍDNÍ DŮTKA	131
26. PETICE	136
27. PROKLETÝ VŮZ	144
28. SEKTA	149
29. TEST VĚRNOSTI	158
30. NAHÁČ	162
31. POUŤ	168
32. SOŇA	172
33. PŘERUŠENÝ SPÁNEK	178
34. TEAMBUILDING	184
35. NEJASNÁ ZPRÁVA O STAVU ZDRAVOTNICTVÍ ..	191
36. MOKRÝ ŘIDIČÁK	196
37. RANDE S MONIKOU	201
38. MAX	208
39. ŠKOLENÍ	214
40. NALEPOVACÍ HODINY	223
41. HIPÍK	229
42. MARKÉTA A ROMAN	235
43. SVATBA	241
44. BONNIE	251
45. RYBIČKA	261
46. PÁN S VLASTNÍM NÁZOREM	268
47. JOHN RAMBO, PUNČOVÝ DORT A NEVĚRA ...	274
48. POHŘEB	284
49. FÓREK	292
50. VOZÍK	299
51. ALICE	307
52. SVOBODNÝ, BEZDĚTNÝ, INŽENÝR	317

1. VÝKOP

Víkendy trávím s dětmi. Každý sudý. A ten lichý jezdím po návštěvách. Chatu nemám.

Jedna kolegyně mě na chatu pozvala. Ujišťoval jsem se, zda jí nejde o to, aby budovala vztah, ale prý ne, jen je jí tam samotné smutno. Tak jsem jel. Proč taky ne?

V sobotu ráno v sedm nastartuju auto a vyrážím. Chtěla, abych tam byl nejpozději v osm, asi ví, proč to říká.

Za pět minut osm přijíždím. Čeká mě. Chata pěkná. Pochválím jí ji. Stěžuje si, že chata je sice hezká, ale bez vody.

„Voda je obecní, támhle u silnice, ale musí se vykopat díra pro položení trubek. Deset metrů výkopu. Chtěl to udělat Jirka, jenže to nestihl. Odešel.“

Na můj dotaz, kdo je Jirka, se dozvídám, že bývalý manžel. Odešel tak, že se jednoho dne sebral, sbalil si věci a byl pryč. Nezemřel. Prostě se sebral a zmizel.

„Ukážu ti ho na fotce, mám album!“ vykřikne a začne mi ukazovat Jirku u moře, Jirku v kuchyni, Jirku u auta, Jirku bez auta.

Chválím jí ho.

„Ty bys mi nemohl ten rigol vykopat, co?“ dotáže se, ukáže na místo, kde má vést voda, a dodá, že za tenhle víkend nebude nic chtít. Ani za elektřinu, ani za spaní. Že jsem vlastně jejím dlužníkem.

Vzdychám. Jsem starý dobrák.

Beru lopatu, rýč a krumpáč. Ještě není ani devět, a já mlátím krumpáčem do země a divím se, jak se může v zemi vzít tolik kamení. Viděl jsem hlínu bez kamení. Viděl jsem i hlínu plnou kamení. Ale tady jsou snad jen kameny bez hlíny.

Ona vaří. Po dvou hodinách, kdy mám ruce samý mozol, přichází, pivo v ruce, dívá se na kamenitou půdu a povídá: „Jirka říkal, že je to tady samej kámen!“

Dává mi pivo, a když se zpola napiju, bere mi ho a říká, že zbytek budu mít k obědu. Ona totiž vaří oběd!

Mlátím do země, přes plot nakukuje soused. Ptá se mě na Jirku, zda ho znám a jak se má? Neznám ho. Pak jdou kolem nějakí lidé a pletou si mě s Jirkou. Vysvětluju jim, že Jirka opravdu nejsem. Konečně je oběd. Špagety. Se sýrem. Kečup zapomněla koupit.

Jím suché špagety, dopijím zbytek piva a dávám si vodu.

„Jde to?“ ptá se a ukazuje na vykopanou díru, vedle níž je spousta kamení.

„Jo, docela jo!“ odpovídám a ironicky dodávám: „Jde to samo. Jen položím lopatu na zem a hlína mi tam snad sama skáče. Vůbec se nenadřu.“

Moji ironii nepochopila.

Po obědě jdu opět kopat. Do večera jsem hotový. Necítím záda. Ruce mě pálí a jsem zpocený a smradlavý jak mongolský nájezdník. Ona udělá večeri. Dva chleby s paštikou a rajče, co máme oba napůl. Postaví na stůl lahev s vínem. Je v ní nějaká šťáva.

„Až si trošku odfrkneš, ukážu ti další alba. Jirka je tady nechal. Budou se ti líbit. Jsme tam na dovolené v Řecku a na jedné fotce jsem vidět bez horního dílu plavek. Jirka říkal, že to nemám nikomu ukazovat!“

Na to mám tak zrovna náladu. „Máte tady někde nějakou hospodu? Dal bych si pivo.“

Ona namítá: „Myslela jsem, že si budeme prohlížet fotky,“ a pak uraženě dodává: „Hospoda je u nádraží, ale já tam nepůjdu. Jirka říkal, že to tam smrdí, tak tam nechodím.“

Vstávám. Oblékám se a odcházím. Cestou mi v kapse cinkají klíče od auta. Uvědomuju si, že jsem si ještě z auta nevyndal tašku. Sedám do vozu a odjíždím. Jedu domů. Volám jí a trapně se vymlouvám.

Prožiju bolavou neděli, kdy se mi hlásí o slovo každý sval.

V pondělí ráno se vidíme v práci. Usmívá se. Čekám, jestli alespoň poděkuje, že jsem jí vykopal hradní příkop pro přívod vody.

Jde ke mně, v ruce jakýsi papírek. „Jídlo na víkend mě stálo 500. Taky jsi jedl, tak jestli se nějak srovnáme?“ ptá se a mává účtenkou.

A takhle my tady žijem...

2. POJIŠŤOVAČKA

Když jste rozvedení, máte dost času. Pokud nechlastáte nebo neběháte za ženskými, máte času na své koníčky habaděj. Já se třeba začal učit čínsky. Fakt. Strašně se mi to líbilo, když jsem byl mladší, pak ale nebyl čas, tak jsem se k tomu nyní vrátil. Zhltal jsem prvních osm lekcí a chodil do čínských restaurací a měl jsem radost, když jsem rozuměl, co si mezi sebou povídá personál.

Volala mi jedna žena. Češka. Že mě nezná a já neznám ji. Ale že by se chtěla potkat.

„Ty jsi prý rozvedený?“ povídá mi a já přikyvuju. „A učíš se čínsky? Karel mi to říkal!“

Přemýšlím, jaký Karel, a pak, když mi hodně pomohla, se mi paměť probouzí. Karel, městský policista, co chodí u nás v ulici a já jsem se s ním o tom bavil. Dal jsem mu svoje telefonní číslo, kdyby bylo něco s mým autem, ať mi volá rovnou. Je to dobrák, není to špatný kluk, ale je to ten typ lidí, jejichž svět, v jejich představách, funguje jinak, než je tomu v realu. Mám ho rád.

„No tak jo,“ potvrzuju a čekám, co bude.

„Já se taky učím čínsky. Nechceš se sejit na společnou konverzaci?“

Proč ne. Konverzuju rád. Takže schůzka domluvena. Deset dopoledne, kavárna Vivo v Hostivaři.

Přichází. Upravená, elegantní, hezká. Něco přes třicet. V ruce aktovku, usmívá se. Představuje se mi a nabízí tykání. Beru to.

Na začátek upřesňuju, že se čínsky sice učím celkem dva roky, ale s velkou přestávkou. Ona říká, že taky asi pět let, ovšem stále se cítí být začátečnicí. Orosím se. Pět let zkušeností. Páni. Vyndávám blok a spouštím čínsky. Představuju se, říkám, co dělám, že jsem rozvedený, kolik mám dětí a tak podobně.

Kouká na mě a pak česky říká: „Cože?“

Asi jsem udělal mluvnickou chybu, napadá mě. Přemýšlím. No ne, řekl jsem to dobře. Český namítám: „Podívej, já umím jen klasické časy, klasickou mandarínskou čínštinu, neumím podmiňovací způsoby a plavu v záporech. Ovládnám jen běžnou konverzaci, co ty?“

Řekla jen dvě slova: „*Ní hao!*“, což znamená „Dobrý den!“, ale v tento okamžik se tento pozdrav rozhodně nepoužívá! Strnul jsem. Je to podobné, jako kdybyste řekli šéfovi při první schůzce: „Nazdar!“ Správně by mělo být: „*Ní hao he? Wú hen hao!*“ A tak jsem to taky řekl. Ona jen koukala a vrtěla hlavou, že nerozumí. Základnímu pozdravu!

„Co vlastně umíš?“ ptám se.

Prý je to všechno, ať se nezlobím. Neumí vůbec nic. Jen ty dvě slova.

„Tak co s tebou?“ nechápu.

Jako by na to byla připravená, sahá do aktovky a povídá: „No tak se na mě nezlob, že jsem ti trochu lhala, víš, ale když už jsme tady a tak hezky jsme si padli do noty, co kdybychom se podívali tady na to. Já pracuju pro jednu velkou pojišťovnu, víš, a ráda bych se tě zeptala, jestli jsi pojištěný, a pokud ano, tak jak?“

Zhluboka dýchám. Vyndává na stůl pojištění, prospekty a mluví o výhodách úrazů, když je člověk u jejich firmy pojištěný. Je to pojišťovnačka a hledá klienty.

Platím kávu a odcházím.

Po čase jsem potkal strážníka Karla. Vyčínil jsem mu a on povídá: „Ona začíná, to víš, potřebuje klienty. Takhle chodí s důchodci na výlety, s tebou na čínštinu a jedněm lidem hlídá psa. Hlásí se na všechno!“

„Už nikomu můj telefon nedávej! Jo?“

„Ani kamarádce, co prodává hrnce? Nemůžu?“

„Ne!“

Za čas mi zvonil telefon. Zase ta pojišťovnačka.

„Ahoj, když jsi tenkrát nereagoval na to pojištění, chci se tě zeptat, neměl bys pro mě deset kontaktů na tvoje známé, co chtějí být zabezpečeni pro případ úrazu?“

Divila se, když jsem ani neodpověděl a zavěsil. Volala ještě dvakrát s tím, že to vypadlo.

Pak mě potkal Karel a ptal se mě, co mám s telefonem.

A takhle my tady žijem...

3. REKLAMACE

„Nemohl bys pro mě něco udělat, prosím?“ oslovila mě kolegyně z práce. Znímá jen od vidění, pracuje v jiném patře. Ale potkáváme se. Občas.

„O co jde?“ zajímám se a čekám, co z ní vypadne.

„Já mám takový problém, víš. Koupila jsem kávovar. Domů. A nefunguje!“

Chtěl jsem jí začít vysvětlovat, že jako opravář kávovarů jsem na tom stejně asi jako jaderný fyzik, ale zaskočila mě.

„Chci ho reklamovat, víš. Já jsem rozvedená, ty jsi taky rozvedený, tak to možná znáš. Když tam půjdeš se mnou a oni uvidí chlapa, tak se budou chovat jinak. Na to oni dají. Jen tam budeš stát, jako můj manžel. To je celé.“

To se mi nezdálo tak složité, ale co za to?

„Upeču ti buchtu. O víkendu.“

Buchtu mám rád. To ano. Tak jsem to vzal. Tu kolegyni jsem sice moc neznal, ale zase se mi zdálo, že na tom není co pokazit.

Když jsem se převlékal v šatně, kolega povídá: „Ty si prý vyrazíš s Hlaváčkovou, jo? Říkala to na obědě. Bacha na ni. Je to hysterka! Povídá se tady o ní, že jednomu, co s ní chtěla chodit, a on nechtěl, polila auto barvou!“

„Blbost. Jsem jen křoví pro reklamaci!“ vysvětlil jsem kolegovi svoji roli, ale poděkoval mu za varování. Koneckonců, čtyřicítka, co je rozvedená a bez chlapa, je nebezpečné zboží.

Potkáváme se před nákupním centrem. Kávovar nese v krabici pod paží. Jdeme dovnitř. Má rozechvělý výraz: „Tak strašně nerada něco reklamuju!“

Ujistím ji, že reklamování miluje jen minimum lidí, a jsem jí morální oporou. Mám za úkol jen tam stát a být velký. To umím. Reklamaci vyřídíme během pěti minut, možná pak dáme kafe, a mizím.

Ona přichází na prodejnu a oslovuje prodavače. Začíná řešit reklamaci. Nevšímám si jich. Prohlížím si rádia. On něco namítá, ona oponuje. Slyším je. Na můj vkus mluví zbytečně hlasitě. Ona. On rozhoduje, že pošle věc na posouzení. Myslím si, že tím to pro nás končí. To se ovšem mýlím. Ona nesouhlasí a trvá na vedoucím. Prodavač odchází a vedoucí přichází. Ona za prodavačem volá urážku zesměšňující jeho erudici. Vedoucí je zde. Ona začíná zhurta. Křičí a rozhazuje rukama. Vedoucí ji uklidňuje a já poodcházím. U toho být nemusím. Ona zesměšňuje celou firmu a zpochybňuje kvalitu veškerého zde prodávaného zboží. Lidé se otáčejí. Ona nadává. Křičí. Vedoucí si to nechce nechat líbit a rozhoduje, že věc pošle na posouzení. Ona chce hned peníze. Vedoucí odmítá. Ona mu nadává do zlodějů, vedoucí si jí nevšímá. Lidé se smějí a ona mě bere pod paži: „Jestli mi hned nevrátíte peníze, tady manžel to tady rozbije! Že jo!“ ukazuje na mě.

Kroutím hlavou, nejraději bych byl jinde, ale ona dodává: „Před týdnem vyšel z vězení, je to magor!“

Všichni na mě koukají. Prodavač mezitím volá městskou policii, ale to já nevím. Ona křičí. Vedoucí se s ní ještě chvílku hádá. Ona vzteky mlátí do pultu. Snažím se poodejít. Otřesy shodí budík, co stál na pultu, a ona ho rukou odmrštuje pryč.

„To zaplatíte!“ volá vedoucí a ona říká, že takových věcí tady může shodit, kolik chce. Jde do prostoru obchodu. Vedoucí běží s ní a prodavač běží ke mně. Má s sebou ještě jednoho dalšího, na pomoc. Ona najednou vyběhává z prodejny. Nechává mě tam. Spatřila totiž policisty, co jdou do prodejny.

„Tady paní od toho pána nám tady udělala škodu!“ ukazují na mě a já začínám vysvětlovat, jak se věci mají: „Já jsem jen kolega! Nic jsem neudělal, nechte mě.“

Jsem omezen na svobodě. Neperu se, jen mi vadí, jak mě tisknou ke zdi. Policisté prohlížejí záznam z kamer. Nic jsem neudělal, jen tam stál. Asi poštěstí jim vysvětluju, jak to bylo. Na záznamu je to vidět. Smějí se. Tak krásně strávené dvě hodiny v přítomnosti policistů se jen tak nevidí. Chtějí jméno a adresu mojí kolegyně. Vím jen jméno a kde pracuje. To jim stačí. Chtějí mi dát nějakou pokutu, ale já protestuju. Nakonec z toho nic není.

Lidi na prodejně mají zážitek. Dva si mě natáčí na mobil, jeden mě zdraví, protože mě zná. Policisté jsou v pohodě, ale vedoucí prodejny trvá na zaplacení škody. Nakonec neplatím nic. Pouštějí mě.

Druhý den ráno přichází kolegyně: „Teda, já chytla takový nervy. Musela jsem utéct. Nezlobíš se? Tady máš buchtu!“ podává mi sáček s pečivem. Kývám a děkuju jí.

„Co ten kávovar? Ten jsi tam nechal, co?“

„Jistě. Máš ho na prodejně, dojdi si pro něj!“ navrhuju.

„Hele, a ty bys mi pro něj asi neskočil, co?“

„No to tedy neskočil, to si piš!“

„Škoda. Já si totiž až cestou z té prodejny uvědomila, že jsem ho koupila jinde, a ne v tomhle obchodě. Že bychom ho tam šli reklamovat. Půjdeš se mnou?“

A takhle my tady žijem...

4. HOUBIČKY NA NÁDOBÍ

Tuhle jsem vycházel z domu. Dole u schránek se setkávám se sousedem. Dobrý chlápek. Sice trochu pod pantoflem, ale dobrák. Má manželku, děsnou semetriku, jedno dítě, dvě zaměstnání, o víkendech přestavuje chalupu, aby tam mohli jednou s manželkou bydlet.

„Jé, ahoj!“ žene se ke mně a žádá mě o doprovod: „Pojď se mnou, něco koupím manželce, pak dáme pívko, pokecáme!“

Když jste rozvedení, má to spoustu výhod, ale taky jednu nevýhodu, a sice že na danou větu, kterou právě vyřkl můj soused, těžko můžete odpovědět: „Nemůžu, jdu za manželkou!“ Takže jsem se zase otočil a šel s ním na pivo.

„Musím manželce koupit houbičky na nádobí!“ hlásí soused.

Hospodu máme kousek od našeho paneláku. V takovém obchodním centru. Nahoře má obchod Vietnamec se vším možným a dole je zmíněná hospoda. Soudím, že tyhle dvě provozovny plně uspokojí naše potřeby po houbičce a pivu.

„Tam ne!“ ukazuje na Vietnamcův obchod soused a dodává: „Manželka tam nekupuje, je strašně drahý! A navíc, nemá ty, co my chceme.“

Ujistil jsem se, zda stále mluvíme o houbičkách tak zhruba za 25 Kč? Kusu pěnové hmoty na mytí nádobí? Soused souhlasil, ale manželka ho prý vyslala tři stanice autobusem, tam je údajně obchod, kde mají lepší, a navíc stojí 19 Kč!

Kroutím hlavou. Sedáme do autobusu, vystupujeme u obchodního centra. Paráda! Dole je hospoda, dáme si tam jedno. Nejdříve ale jdeme pro houbičky.

Vejdeme do obchodu, soused nachází příslušný regál, kde jsou před ním tři (TŘI!) druhy houbiček. Soused nečiní to, co by člověk čekal, tedy že vezme jedny a půjdeme na pivo, ale kupodivu se mě táže na názor: „Který mám vzít?“

Ujišťuju ho, že na houbičky nejsem odborník, a ukazuju na jedny z nich. 21 Kč. Házím mu je do košíku. On je vynadáva. Bere si mobilní telefon a VOLÁ MANŽELCE! Popisuje jí všechny tři typy houbiček, sděluje cenu a pak je opět popisuje. Obrací je, čte na nich nápisy a znovu se dotazuje manželky. Vycházím z obchodu. Soused telefonuje. Přichází bez houbiček.

„Co je?“ ptám se.

„Musíme sjet ještě o jednu stanici dál!“

„Tak si to užij!“ mávám mu a odcházím.

„Neblbni, dáme pivo, pojď! Prosím. Manželka nechtěla z těchhle ani jednu!“

Jedeme autobusem ještě jednu zastávku. Soused vejde do obchodu, nachází houbičky a telefonuje manželce. Popisuje jí oba dva vystavené druhy a pak čeká na verdikt. Jdu ven. Soused vychází BEZ HOUBIČEK.

„Támhle naproti, tam je koupíme. Vážně. Věř mi.“

Jdeme naproti. Pro změnu je tam Vietnavec. Tam kupujeme houbičky za 23 Kč. Neobešlo se to bez telefonátu, ale klaplo to. Soused vyšel před obchod a houbičky zkoumá.

„No, snad to bude dobrý!“ říká a není si moc jistý.

Ptám se ho: „Ty hele, a fakt to chceš jenom na nádobí? Neděláš s tím nějaký sexuální orgie?“

Soused vrtí hlavou a ujišťuje mě, že jenom na nádobí. Jdeme na pivo. Pijeme, kecáme.

Povídá mi, jak ho manželka štve: „Ty se máš, jsi sám...“ závidí mi a na žal si lokne piva. Objednává kořalku, ale tu já nemám rád. Nakonec si ji dá sám. Čtyři piva, dva fernety, půjčuje si ode mě 200 Kč, protože manželka mu dala přesně na houbičky, a jdeme ven. „Strašně mě štve, ale mám ji rád...“ hlásí přiopile a já pokyvuju. Sedáme na autobus. Jedeme domů.

Kráčíme k paneláku, jemu zvoní mobil: „Ano, miláčku, už jdeme, miláčku, samozřejmě, miláčku, do tří minut jsem doma...“ hlásí se do telefonu a přidává do kroku.

Když jsme dole u schránek, kde jsme se dneska potkali, ptám se ho: „A kde máš vlastně ty houbičky?“

Propadá zoufalství. Nechal je v té hospodě. Začíná zmatkovat. Pobíhá u schránek, jak střelený zajíc.

„Klid!“ chlácholím ho. „Jdi domů, já ti do té hospody pro ně zajdu a donesu ti je. Za chvíli u vás zazvoním.“

Děkuje mi a pádí domů. Otáčím se a jdu k tomu našemu nejbližšímu Vietnamci. Kupuju tam houbičky za 25 Kč. Za chvílku zvoním na souseda. Otevírá sousedka. Prohlíží si mě, jako bych byl Hitler křížený s Al Caponem.

„Houbičky!“ hlásím a podávám jí je. Bere si je. Ptám se na souseda, jak se má.

„Meje nádobí!“ hlásí sousedka a pak dodává: „Přestaň ho laskavě tahat do hospody!“

Ukazuju na ty její houbičky, co jsem před chvílkou koupil u nás za rohem, a ptám se: „Co je na nich tak zvláštního, že jsem pro ně musel jet čtyři stanice autobusem?“

„To bys nepochopil. Tomu rozumíme jen my, hospodyně!“ řekne a pohladí si houbičky. Pak mi zabouchne dveře před nosem.

A takhle my tady žijem...

5. MULTILEVEL

Zazvonil mi telefon. Neznámé číslo. Beru to. Volá mi moje pojišťovna, co jsem u ní kdysi uzavíral pojištění na auto. A že prý jak se mám? Odpovídám, že perfektně, a ona, že si na mě vzpomněla, jestli bych si nechtěl zvýšit svoji životní úroveň? Ano, přiznávám a přidávám informaci, že jsem skutečně přemýšlel o tom, že moje životní úroveň je setsakra nízká a měl bych s tím konečně něco dělat. Jen nechápu, co s tím má co dělat tahle paní?

Ona jása a říká, že má pro mě super nabídku. Peníze se mi jen pohnou. Ptám se, o co jde? Mám někoho přepadnout či rovnou zabít? Na to já moc nejsem, víte? Kdepak! Je to obchod, ale věc má jeden háček. A to ten, že se to nedá řešit po telefonu. Musím přijít na nějaké předváděcí školení, či co. Složitě domlouváme termín a já si ho nakonec zapisuju do diáře.

V den D mi volá, zda s tím skutečně počítám. Říkám jí, že ano, a přemýšlím, co jí asi tak za to, že má o moji životní úroveň takovou starost, dám. V dnešní době, kdy jsou lidé jeden vůči druhému lhostejní, je to velmi milé, že se tak snaží. Asi je to nějaká samaritánka, nebo co. Skoro ji neznám, a ona se tak snaží.

Oholený a v čistém triku vyrážím na setkání. Koná se v jakési přednášecí místnosti. Odchytává mě u vchodu a vede dovnitř. Navzájem se tam všichni zdraví a tykají si. Ženy mají hezké šaty, muži nepadnoucí obleky. Triko mám já jediný. Ta paní mi nabízí kávu. Ano, dám si rád. Hledám drobné, abych kávu uhradil, ale je to všechno zdarma. Paráda. Ukazuje mi různé lidi a o všech mi povídá. Například: „Támhle, to je pan Skřivánek. Celý život pracoval v bance, ale už ho to nebavilo. Nechtěl být otrokem korporátu. Dal výpověď, začal u nás, a teď pracuje dvě hodiny denně. Má příjem 250 000 korun měsíčně. Teď se vrátil z Namibie! Z dovolené!“ Ukazuje mi

i další lidi. Vždy povídá, jak dali výpověď, a teď to mají různé. Úspěšné lidi mám rád. Tak je okukuju.

Představení začíná. V sále nás je asi třicet, ale to včetně těch, co někoho přivedli. Nováčků, jako jsem já, je tak asi deset. Jakýsi čtyřicátník přichází na pódium a zazní potlesk. Ten muž se nás ptá, kdo z nás se cítí bohatý? Zvedá se jedna ruka. Čtyřicátník ho chválí a pak říká, jestli si dovedeme představit, že náš příjem, který máme teď, bude desetinásobný. Mikrofon doputuje ke mně a jsem vyzván, abych řekl, zda si dovedu představit, že budu mít desetinásobný příjem. Popravdě odpovím, že dovedu. Ten muž se mě ptá, zda se u mě v zaměstnání může stát, že mi plat zdesetinásobí. Přemýšlím a pak říkám, že asi nemůže. Netuším, kam tím směřuje, ale odpovídám popravdě.

Muž promítá na plátno za sebou jakési grafy. Mám ekonomické vzdělání, a navíc jsem studoval historii. Má tam řadu chyb. Zejména v interpretaci jednotlivých grafů. Zvedám ruku a na chyby ho upozorňuju. Muž mi vysvětluje, že tomu moc nerozumím, ale to není pravda. Nechci se dát. Nacházím na internetu fakta, která moji pravdu potvrzují, a opět se hlásím. Nabízím mu mobilní telefon k nahlédnutí, ať se podívá a přesvědčí se. Vysvětluju mu, že jsem na zmíněné téma dělal závěrečnou práci a že se skutečně, možná nechtě, mýlí.

Debata je ukončena s tím, že není jasné, jak to vlastně doopravdy je, a muž pokračuje. Vysvětluje nám podivný princip. Jeho základem je to, že jeho firma nabízí jakési produkty, za které nám budou lidé doslova trhat ruce. Z toho my dostaneme provizi. Ovšem to je jen jedna část našeho podnikání. Tou druhou, podstatnější, je skutečnost, že přivedeme někoho dalšího, kdo se zapojí, a ten zase přivede dalšího a ten zase dalšího, no a ze všeho my budeme mít zlomek provize, ale ve výsledku to udělá slušné peníze. Za rok je z toho pasivní příjem ve výši minimálně 200 000 korun měsíčně. MĚSÍČNĚ!

To se mi zdálo dobré. Koneckonců, 200 000 korun měsíčně navíc by se hodilo, a to vůbec nemluvím o tom, že bych pro to vlastně nemusel nic dělat.

Muž říká, že jejich systém funguje! Aby taky ne. Na trhu jsou už patnáct let! Důležité je si na počátku koupit za

20 000 korun jejich startovací sadu výrobků. Nemusím si kupovat jen jednu, mohu dvě, tři, nebo pět. Podle toho, jak moc chci být bohatý. To nechápu, ale nechci vyrušovat.

Po dvou hodinách prezentace muž odchází z pódia a mě si „přebírá“ ta paní, co mě přivedla, a přisedá si k nám ještě jeden člověk.

„Tak co?“ ptá se mě ta paní.

„Já nevím, nevím, jestli někoho seženu,“ váhám.

Muž se ujímá odpovědi: „Pane, o naše výrobky je takový zájem, že vám lidé budou ruce trhat. Máme školicí prodejní systémy, všechno vás naučíme. A co se týče spolupracovníků, tak tam se vůbec nebojte. Ti nejhorší z nás, opakuju, ti nejhorší z nás, přivedou jednoho člověka za měsíc. To jsou ti, kteří opravdu nepracují. Pokud budete pracovat, přivedete tři, až šest lidí měsíčně. Copak je problém najít někoho, kdo si chce vydělávat peníze?“

Oponuju mu: „Říkáte, že jste na trhu patnáct let. A ti nejhorší z vás přivedou jednoho člověka na spolupráci měsíčně. To ale nevychází. To byste měli první měsíc jednoho člověka, druhý měsíc dva lidi...“ počítám na kalkulačce v mobilu a dodávám: „... a už tak zhruba před dvanácti roky vám museli dojít lidi, protože na zeměkouli jich tolik není.“

Muž znejistí. Snaží se mi vysvětlit, že matematika se nedá uplatnit vždy a všude, ale já mu říkám, že zrovna u věci, kde potřebuju něco spočítat, se matematika docela hodí.

Nechápu, proč jim musím dát těch 20 000 za startovací sadu výrobků, které budu dál nabízet.

„Tím se vůbec netrapte!“ uklidňuje mě muž a dodává: „My tady utrácíme za výrobky mnohem víc měsíčně, protože máme obraty. Zboží za 20 000 prodáte během týdne, uvidíte.“

„No, tak mi ty výrobky dejte, já to prodám a pak to zúčtujeme!“ navrhuju. To odmítá, že se to tak nedělá. Otáčím se na paní, co mě přivedla: „Tak víte co? Já do toho jdu. Ale uděláme to jinak. Vy mi půjčíte 20 000, já si to za to koupím a tím zbožím vám budu ručit!“

Ona, zaskočena, říká: „No, ale co já pak se zbožím?“

Nechápu to. Vysvětluju jí, že to přece pak snadno prodá. Během týdne.

Jsmo ve slepé uličce. Pomalu začínám mít dojem, že základním důvodem, proč jsem byl dnes pozván, je těch 20 000 za

zboží, které si mám koupit. Oni mě přesvědčují, ale jejich argumenty si navzájem odporují. Zvedám se. Nelíbí se mi tady. Paní, co mě přivedla, mě zadržuje. Ať prý neodcházím, že za dvacet minut začne workshop. Nevím, co to je, a chci odejít. Ona argumentuje tím, že vše za mě dnes zaplatila, ať zůstanu. Ptám se jí, kolik za mě platila. Prý dvě stě korun za vstupenku. Nabízím jí, že to tedy uhradím, ale že to měla říct předem. Nechce. Ptá se mě, jestli nechci vydělávat statisíce. Říkám, že chci, jen netuším, kde to lze realizovat, ale tady u nich určitě ne. Vychvaluju si svoji současnou práci a odcházím.

Za týden zvoní telefon. ONA! Zvedám to už trochu naspěně. Ona kupodivu ale o té přednášce mluví jen na začátku. Pak přeskakuje na jiné téma. Na moje vzdělání. Ptá se, jaké mám školy. Odpovídám. Konstatuje, že je to vlastně stejná úroveň vzdělání, jakou má ona. Souhlasím a ona se mě ptá: „A tam u vás ve firmě by se něco pro mě asi našlo, co? Nějaká kancelářská práce, nebo tak?“

A takhle my tady žijem...